

Када, дакле, кажемо да се људска ћуд не мења, мислимо на то да или људи не желе промену или се ради о природним или душевним човековим особинама. То нас не спречава на нашем путу. Оне су поље које треба да обрађујемо: није потребно да се мењају, него само да их принесемо на службу Богу. Ја ћу принети своју радост, ти своју памет, трећи своје образовање. Али да их принесемо као рошћине, јер су ништа, јер су бачене ствари, чак и ако су добре ствари и тада на чудесан начин могу да напредујем. "Ћудљивост" и то духовна, не мења се, јер ми то не желимо. Ми је пришивамо за своју душу оном великом иглом и камилом, дакле дебелим ужетом и конопцем воље.

И пошто је толико тешко да се промени „ћуд“ човекова, будући да је он воли, мудро је да не желимо да мењамо друге, али и да себе мењамо. На пример, видећеш да је неко лењ. Немој хтети да се промени. Примићеш да је твој ближњи многоглагољивац. Прихвати га таквог какав је. Шта само можеш да учиниш? Када видиш његове ципеле, затвори своја врата и не мој причати, како би он покуцао и био приморан да оде. Или: видиш да је неко други хулитељ: виче, нервира се. Када ти се приближи, реци себи: сада ће наићи облаци, громови, муње, почеће вика, љутња. Очекуј то и немој тражити да се промени. Немој говорити: ма калуђер, па се

љути?! Јер од тог тренутка, твој живот је на коцки.

Као што када неко греша покушавамо да га оправдамо и кажемо да је човек, исто тако рецимо и за „ћуди“ других. Али, када ми грешимо, рецимо: не може да греша човек који је рођен од Духа Светога (уп. 1Јн. 3, 9; 5, 18), јер је грех одвајање од Бога. Једно ћемо рећи за себе, а друго за друге. И заиста је једноставно наиван и априори промашен онај ко чак и једноставно прихвати идеју да ће променити друге. Свакодневно промашује када покушава да унесе неку промену у другога и посебно у мишљење другога.

Због тога, чим ти неко нешто каже, ти не само да ћеш то прихватити, него ћеш се и зачудити. Рећи ће ти, на пример, магарац лети. Наравно да магарац лети, рећи ћеш му, пошто схватиш да он верује да лети. Рећи ће ти, земља је равна. Наравно, земља је равна, рећи ћеш му, иако знаш да је земља округла. Рећи ће ти, прво је настала земља, а трећега дана је настала светлост, као што каже Свето Писмо. Наравно, рећи ћеш, Мојсије тако каже, не може бити да Мојсије лаже – мада знаш да је прво настала светлост, па онда земља. Дакле, прихватамо све што други каже. Видећеш тада у своме срцу мир, радост, ширину, удобност, Бога.

*архимандрит Емилијан
Симоноивришки*

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ДЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

*св.муч. Аникија и Фошије, св. свмуч. Александар, еп. Комански
Мш. 17:14-23 (зач. 72); 1Кор. 4:9-16 (зач. 131).*

прошјореј Родион (Пушјашин)

БЕСЕДА НА 10. НЕДЕЉУ ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

*Када хуле на нас, молимо
(1Кор. 4, 13)*

Браћо и сестре, хришћани! Шта треба чинити уколико нас неко увреди или ражалошти? Гневити се у таквом случају јесте штетно – штетно и за душу, штетно и за здравље; наплатити увреду увредом је још штетније; одмах заборавити на увреду је најбоље од свега, али је веома тешко. Дакле, шта чинити? Како се случајеви у којима можемо да будемо повређени доста често дешавају, није бескорисно да знамо средство, коме треба да прибегавамо у таквим случајевима.

Док су проповедали Јеванђеље, Апостоли су се сусретали са многим невољама: Вређали су их на земљи и на мору, вређали су их у градовима и пустињама, вређали су их своји и туђинци, увек и свуда су им причињавали невоље. Шта су пак, они чинили? У чему су налазили утеху? У молитви: „Хуле на нас“, писао

је апостол Павле Коринћанима, „ми молимо“. Дакле, побожни брате и сестро, када те неко ражалошти или увреди, одмах пожури на усамљено место и тамо у молитви откриј Богу твоју жалост и објави Му своју тугу. Тада ће ти се душа успокојити, бура срца ће утихнути, и увреда ће нестати са сузама, као што врелина сунца пролази са наиласком кише. Чак и обичне сузе које се проливају у тузи, доста олакшавају душу, али молитвене сузе су много чвршће и могу да донесу веће олакшање.

За шта се тада треба молити? Свакако не за то да би се Бог осветио ономе који те је ражалоштио, јер овим жалостиш једино Бога. Моли се да ти Бог да снаге да поднесеш и заборавиш увреду и лако ћеш је поднети.

Дакле, побожни брате и сестро, при свакој увреди и сваком ражалошћену чини оно што су чинили апостоли – моли се.

Амин.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

ејиској Миџрофан Зноско-Боровски
БЕСЕДА НА 10. НЕДЕЉУ ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

*Господе, ђомилију сина мојега,
јер је мјесечар и мучи се љушо
(Мш. 17, 15)*

Постоји једна слика немачког уметника Шнајдера. На првој половини слике је насликана планина, и на њој изграђен храм. Масивне статуе исклесане од читавих гранитних стена, подупиру сводове улазних врата. Вековима су људи градили светињу, с љубави

Приближава се вековној светињи да би је разрушио. Његово лице одише злослутном злобом и узнемиреношћу.

Зар на овој слици не препознајемо стварност која нас окружује? Од 1917. године до дана данашњега пред нама се одвијају догађаји. Данашње вође су 1917. године били омладинци. Чиме је изазвана та претећа злоба, та мржња ка веков-

Прихватите се напора да макар један дан проведете по заповестима Божијим. И сами ћете увидети и проверити срцем да је добро извршавати вољу Божију (а воља Божија у односу на нас јесте живот наш и наше вечно блаженство). Заволите Господа свим срцем, макар онолико колико волите своје родитеље и своје добротворе. По својој моћи оцените Његову љубав и добротворства према вама (и пребројте их умом у срцу своме: како вам је дао постојање и са њим сва добра, како бескрајно много трпи грехе ваше, како бескрајно много прашта због вашег искреног покајања ради крсних страдања и смрти Сина свога јединороднога, како вам је блаженство у вечности обећао уколико му будете верни), тј. добра која су бескрајно велика и многобројна. Потом, заволите свакога човека као саме себе, тј. немојте му желети ништа што себи не желите, мислите и осећајте за њега онако како мислите и осећате за себе, немојте желети да видите у њему ништа што не желите да видите у себи, немојте памтити зло које су вам други учинили, као што желите да и други забораве зло које сте ви учинили, немојте намерно замишљати ни у себи ни у другима ништа преступно или нечисто, него представљајте друге добронамернима, као и себе. Уопште, уколико не видите отворено да су недобронамерни, чините за њих оно што чините и за себе, или им макар немојте чинити оно што не чините себи и видећете да ће вам у срцу бити тишина и блаженство. Бићете пре раја у рају, пре раја на небесима, у рају и на земљи. Царство Божије унутра је у вама (Лк. 17,21), говори Спаситељ. А апостол учи: Који пребива у љубави, у Богу пребива и Богу њему (1.Јн.4,16).

свешти љаведни Јован Кронштајтски

вљу у њу уложили свој труд и своју вештину. Свему томе прети изненадна погибао: са леве стране се храму приближава обнажени човек, потпуно наг, а на његовој глави је бомба која се дими.

ној светињи, која је својствена и делу данашње омладине? Изазвана је поседнутошћу, ђавоиманшћу, духовном тамом, душевном пустином. Откуд пак, у њиховим душама тама, откуд ђавоиманост? Од њи-

хових учитеља, почевши од Маркса, Лењина, Фројда и осталих.

А замислите се мало над тим, шта слуша наша омладина и шта она сада види у школи, међу вршњацима, у биоскопу, па веома често и у породици? Позив на слободу од воље родитеља, проповед самовоље, уче их да живе на показ другима. Од најранијег детињства дете гледа фалш и лицемерје у животу старијих.

уопште о томе да та наслађивања истроше човека и физички и душевно, да је у њима извор унутарњег опустошења, ђавоиманости, убрзавање смрти. У младом човеку је уништена искра Божија, уништена штетним васпитањем, у њему је остало неразвијено осећање походности скромности и часног, у славу Божију, живота и рада.

Отуда и тама у души, отуда и ђавоиманост. Ради чега живети, тру-

Понеки човек скрива своје слабости од оних, који га воле да га се не би згнушали. И скрива себе од оних, који га хвале, да га не би наружили.

Двојак се греша. Прво, јер не зна да, кад би открио своје слабости, они који га воле и хвале не би га мање волели и хвалили. Открију ли пак ови сами његове слабости, онда ће неминовно доћи гнушање и поруга, којих се он толико боји.

Друго, јер заборавља да једно Око све види, све зна и све проказује.

Боље, дакле, открити своје слабости раније него оставити их да нарасту и саме се открију доцније. Јер је лакше поднети стид у младости, него у старости.

свешти владика Николај

О томе како служити општем добру, о томе да је живот заједнички, саборни, подвиг, који сви ми треба да олакшамо једни другима, да је у животу најважније чиста душа и добро срце, дете уопште не чује ни речи. Од детињства у њему развијају самољубље, „од детињства му стимулишу једино стомак и он почиње да на живот гледа очима гладнога вука“.

Са годинама младић или девојка, ступајући у живот, иду као у потери за добитком, а не као на служење добру и правди, на труд у славу Божију. Насладе постају његова основна жеља; насладе затим постају главни покретач његовог делања и стваралаштва. Сви стреме ка наслађивању тела, не мислећи

дети се? Зар ради тога, како пише Ф.М. Достојевски, „да постанемо стајско ђубриво за хармонију са надолazeћим поколењима“, односно ради гробља, јер по учењу материјализма и наредна поколења ће се претворити у ђубриво.

Ужас бесмисла раздире омладину. Али овај смисао ми имамо. Њега је донео Христос. Христос је Пут, Истина и Живот. У њему се утврђује достојанство и величина човека, у Њему су откривени циљ и смисао живота. И као што је некада са Крста Христос читав свет обасјао Својом Светлошћу, тако и сада светли свету, који је у своме одбацивању Христа постао сличан живој телесној маси, покретаној духом зла, уништења. Амин.